

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 7. НОВЕМБАР 2021. Број 114. Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 7. НОВЕМБАР / 25. ОКТОБАР СВ. МУЧЕНИЦИ МАРКИЈАН И МАРТИРИЈЕ	НЕДЕЉА 20 ПО ДУХОВИМА ГЛАС 3. Јутрење – Јеванђеље ДЕВЕТО Вајсгрисно Јн. 20,19-31 Лит. Гал. 1,11-19; Јев. Лк. 7, 11-16 ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч; ВЕЧЕРЊА У 19ч
ПОНЕДЕЉАК, 8. НОВЕМБАР СВ. ВЕЛИКОМУЧ. ДИМИТРИЈЕ – МИТРОВДАН	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 11. НОВЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 13. НОВЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 14. НОВЕМБАР СВЕТИ КОЗМА И ДАМЈАН - ВРАЧЕВИ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч

ЦРКВА ЈЕ ОТВОРЕНА ЗА БОГОСЛУЖЕЊА ДО НАЈВИШЕ 30 ПРИСУТНИХ

СВ. МУЧ. МАРКИЈАН И МАРТИРИЈЕ

Ови светитељи Божји беху клирици при патријарху Цариградском Павлу у време цара Констанција. По смрти великог цара Константина јерес Аријева, која дотле беше пригушена, опет оживе и поче узимати маха. Па и сам цар Констанције нагињаше тој јереси. Утицајем аријанаца патријарх Павле би збачен с престола и претеран у Јерменију, где га аријанци удавише. У то време, када Православље имаше да води две љуте борбе, против незнабожаца и против јеретика, Маркијан и Мартирије, заложише се свом снагом и одлучношћу за Православље.

Маркијан беше чтец а Мартирије ипођакон при саборној цркви, и под патријархом Павлом беху патријархови нотари (писари). Аријанци покушаше најпре да их потплате, но када ови свети мужеви то одбише с презрењем, они их на смрт осудише. Када их извеноше на губилиште, они уздигоше

руке и помолише се Богу благодаћећи Mu за мученичку кончину живота свога: „Господе, радујемо се што оваквом смрћу излазимо из овога живота. Удостој нас, бити причасницима живота вечнога, Ти животе наш!“ Тада подклонише главе свете под мач, и бише посечени, 355. год. На њиховим чудотворним моштима доцније подигао је цркву у њихово име св. Јован Златоуст.

СВ. КРАЉ МИЛУТИН (30. ОКТ/ 12. НОВ)

Син Урош I и краљице Јелене, и брат Драгутинов. Много ратовао бранећи веру своју и народ свој. Ратовао је против Михаила Палеолога зато што је овај био примио унију. Ратовао против Шишмана цара Бугарског и Ногаја цара Татарског, да би земље своје одбрањио. Сви ратови његови били су успешни, јер се непрестано Богу молио и у Бога уздао. Сазидао преко 40 цркава. Осим оних у својој земљи, као: Трескавац,

Грачаница, св. Ђорђе у Нагоричу, св. Богородица у Скопљу, Бањска итд. он је зидар цркве и ван своје земље, у Солуну, Софији, Цариграду, Јерусалиму, у Св. Гори. Упокојио се у Господу 29. октобра

Фреска Краља Милутина у Грачаници

1320. год. Тело његово показало се ускоро нетљеним и чудотворним. Као такво оно и данас почива у Софији у цркви „Светога Краља“.

НЕ ПЛАЧИ – ПОРУКА КОЈА ИСТИНСКИ ТЕШИ

Не плачи! (Лк. 7,13), рече Христос удовици из Наина, која је пратила умрлог сина. Поворка живота, коју је предводио Христос, састала се на улазу у град са поворком смрти, која је излазила из града и одлазила пут гробља. Видевши уплакану мајку, која је сахрањивала јединца сина, Христос се смишавао на њу, зауставио поворку и изговорио речи: Не плачи! Сведоци смо тога да и сами често, у сличним приликама, тешимо уцвељене истим овим речима, али одјек односно снага наших речи нема ни изблизу исти значај. Иако немамо довољно информација о томе како је наинска удовица примила речи Христове, верујемо да су оне за њу биле веома утешне. Јер Господ, Онај Који је утишавао буре и ветрове, Који је командовао свemu створеноме, у складу са потребама, имао је божанску сигурност у своме гласу, сигурност која је давала наду, која је имала посебну снагу.

Многи од нас имали су духовно искуство о томе како је лако бити у близини великог духовника, те како човек нема потребу да много пита, већ има неки унутарњи мир који обећава да ће све бити добро, да оно што смо хтели питати није више тако важно. Како ли је тек онда било стајати у близини Створитеља, Бога, Сведржитеља? Нама то искуство недостаје. Како, можемо да наслутимо да реално присуство Бога у нашем животу, дружење са Њим, на посебан начин испуњава човека? Сетимо се, у осталом, како је изгледало Преображење Господње на Гори Тавору. Онда када су божанском светлошћу били обасјани Христос, Илија и Мојсије. Присутни су апостоли молили Господа да не иду одатле, да оно искуство – осећај никада не прође.

Свети владика Николај, на тему јеванђеља које се чита у ову недељу, између осталог, написао је и

следеће: „Својим духовним взором Господ Исус Христос је јарао време као муња облаке, и прећи љим су се ћоказивале живе душе, како оних који су давно умрли, шако и оних који се још нису ни родили. Пророк Језекиљ јелегао је у визији ђоље јуно мртвачких костију, и није могоа знаћи, док му Бог није отворио, да ли ће те кости оживести. Сине човечији, хоће ли оживести ове кости? Учиша ја Господ. А ја рекох: Господе, Господе, Ти знаш (Јез. 37,10). Христос није јелегао на мртвачке кости, него на живе душе које су становале и које ће становати у ћим костијима. Тело људско и кости људске само су одећа и оруђа душе. Но ју одећу Бог ће обновити и душу ујокојених ћоново у њу обући“.

Уистину, после свеукупног искуства Цркве, ми можемо потврдити да Христос „на живе душе“ гледа у очекивању да се оне преобрата и да, својим односом са Богом, изазову Његову милост. Јер, душе, по милости и благодати Божијој, не умиру, већ живе у заједници са вечним Богом.

„Не плачи“, речи су које код свих нас треба да изазову једну дозу оптимизма, када је свакодневно живљење упитању. Јер све што је Господ рекао некоме од апостола или некоме од оних који су Га повремено слушали, односи се на свакога од нас. То је управо разлог да се не предајемо очају када се сусрећемо са неприхватљивим дешавањима у нашој околини. Када смо окружени неправдом каква нам се у ово време наноси. И, ми хришћани, не инсистирамо на оптимизму, који се изговора од стране наших ближњих, а нема везе са Богом. Не. Наш оптимизам црпимо из речи Христових: *Не бојиш се!* *Не ћлашиш се!* *Не ћлачиш!* *Ја ћобедих свет!*, да цитиратмо само неке речи Господње. Ако смо, дакле, у заједници Онога „Који је победио свет“, чега треба да се плаши душа наша? Ако знамо да су Његове речи: *Не ћлачиш!*

упућене и нама, зашто се плашимо, зашто тугујемо, зашто плачемо?

Богочовек Христос често је показивао милост над онима којима је била потребна помоћ. Он је редовно исцељивао болесне и тешко жалосне. Код апостола Матеја записано је и ово: „*А ћелегајући људе сажали се, јер бејаху смешени и расејани као овце без пастира*“ (Мт. 9,36). Овце без пастира бивају и сметене и расејане. Не знају на коју страну да крену. С друге стране, када се пастир појави, овце су умирене и више не брину о томе где ће наћи добру пашу или воду. Пастир улива овцима поверење. Тако, на исти начин, Господ Исус Христос постаје умирујућа снага за све своје следбенике. Он све призива под окриље Цркве, која љубоморно чува и оне Његове речи: „*Не бој се мало стадо*“ (Лк. 12,32).

КАДА ЈЕ НАШЕ СТРАДАЊЕ, ИЗАЗВАНО
КОРОНА ВИРУСОМ, У ПИТАЊУ, МИ
ЗНАМО ДА НАС Бог НЕ ОСТАВЉА, ВЕЋ
ДА И ДАЉЕ КОРАЧА СА НАМА И ДА РА-
ЗУМЕ НАШЕ НАПОРЕ ДА СЕ ОДРЖИМО.

Пребогато искуство Цркве нам неоспорно сведочи о томе. Апостоли, мученици, светитељи и пророци, сви нам поручују да је наша нада у Богу и да је страдање саставни део нашега овогемаљског живота. Апостол Јаков нам поручује: „*Тришиће, дакле, браћо моја, до голаска Господњеја...Не јадикујши један на другија, браћо, га не будеше осуђени*“ (Јак. 5,7 и 9).

Господе Исусе Христе, Сине Бога живога, помози нам да разумемо и прихватимо Твоје речи: *Не ћлачи!*, јер Ти си нада безнадежних, снага слабих, утешитељ ожалошћених, Пастир добри. Ти си за себе рекао: „Ја сам хлеб живота који сиђе са неба“ и због тога су Твоје речи: Не плачи – истинска утеша. Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 7. НОВЕМБАР

**НЕГДА ХОДИСТЕ ПО ВИЈЕКУ ОВОГА
СВИЈЕТА, ПО КЊАЗУ ВЛАСТИ ВАЗДУШНЕ,
ПО ДУХУ КОЈИ САД ДЕЈСТВУЈЕ У СИНО-
ВИМА ПРОТИВЉЕЊА (Еф. 2, 2)**

То је све један исти пут – пут у пропаст. По вијеку овога свијета значи по стремљењу греховном; ћо књазу власни ваздушне значи по вољи старенине оних демона, који у ваздуху обитавају: ћо духу који сад дејствује у синовима ће пропасти.

Значи, да тако како сад живе богопротивници и богоуборци живљају

сви људи пре Христовог доласка, па и они којима То је чин злих духови, који се налазе у непрестаном колебању душе умрлих које узлазе к небу. Они саблажњавају дух човеков на свако зло; они га драже на сваки грех; не приморавају јер за то немају сile – него само саблажњавају и драже. На незнабожце они су дејствовали јаче и непосредније него на народ Израильски. На незнабожце пали су били као рој муха на лешину, а на Израиль дејствовали су издалека саблажњавајући и дражећи. Јер су стајали даље од Израиља због имена Божјег, које је ту чувано и изговарано. Христос Господ их је све разбио, и ишчупао им отровну жаоку, тако да су они остали само као празна страшила, као бедне непостојане сенке, које ишчезавају на мах при помену имена Христова или при знамењу крста Христова.

Господе Исусе, војводо наш и ослободитељ наш, помози нам живети у слободи Твојој. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владика Николај

GO INTO ALL THE WORLD

EVANGELIZING FOR THE FAITH IS OUR DUTY AS ORTHODOX CHRISTIANS

"And He said to them, 'Go into all the world and preach the gospel to every creature.'" Mark 16:15

Two Byzantine brothers, Saints Cyril and Methodius, brought Orthodox Christianity to the Slavs in the ninth century. The brilliance of Eastern Orthodox missionary outreach, as opposed to that of the Latin Church, was in the very use of the vernacular. These great saints who became known as the Apostles to the Slavs, left the Slavs with a liturgical language that was understandable to them. The services were not imparted in the Greek language, as though it alone was sacred enough to be used in Divine Worship, but helped them understand their new faith by worshiping in their own language.

The first missionary monks to North America came to a land where Orthodoxy had never been. Their encounter with the native peoples was one of mutual respect. They did not greet their new neighbors as pagans, but as a people whose experience with God was limited, but who nevertheless held to certain truths that were, by their very nature, Orthodox truths. Sharing with these peoples, the Orthodox monks came to know that the native Alaskans did not worship totem poles (as was presumed by the later arriving protestants), but used as tools for passing on family and tribal history. The monks honored the indigenous peoples, befriended them, and, most important of all, treated them as God's children.

As Orthodox Christians, we are duty bound to share our faith with others. Christ is for everyone, but with all the bad press Christianity has been getting during the past

decade, it is especially important that we approach evangelism in light of the historic Church. The missionary mind of the Eastern Church must be rekindled in our time. Parishes must not remain enclaves of Greeks, Russians, Bulgarians, Romanians, Palestinians, or Serbs, but welcoming places of refuge and healing for all people.

Having unlocked doors is worthless if a visitor is greeted with a frown upon entering the temple. I've lost count at how many people have shared their experience of having been ignored by other worshipers upon entering an Orthodox parish for the first time. Numerous people have told me about being confronted with the question, "are you Greek", followed by, "then why are you here". Others have shared their sadness at having been ignored in the parish hall, because they did not speak Russian, or Arabic.

I was once told by a man that he'd decided to attend his first Orthodox service. Following the Liturgy, he so wanted to speak to someone about the impact the service had made on him, but not only did no one welcome him, they collectively turned away from him. He felt so unwelcome, he turned and left, and didn't try another service for many years.

**WHAT KIND OF WITNESS WAS THIS?
HAVE WE REDUCED ORTHODOXY TO
THE STATUS OF A PRIVATE CLUB? DO WE
SEE THE CHURCH ONLY IN ETHNIC
TERMS? WHAT IF SAINTS CYRIL AND
METHODIUS HAD TREATED THE SLAVS
IN SUCH A MANNER? WHAT IF THE
JEWISH CHRISTIANS OF THE FIRST
CENTURY HAD TREATED THE GENTILES
IN SUCH A MANNER?**

Orthodox clergy must remember that we are the first line of witness for the Faith, and if we hold ourselves aloof while wearing our cassocks and crosses in public, we are in essence slamming the door in

the faces of potential converts to our faith. And, as priests belonging to different jurisdictions, we must cooperate in the foundation of new missions so as not to undermine the ability of any one mission to support a full time priest, and raise the necessary funds to construct a permanent church. Having numerous little mission parishes without proper facilities, and a full time priest, is counterproductive to the overall goal of a mission, because the witness it gives to the community at large is one of disunity among the Orthodox, and the promotion of the commonly held view that we are multiple denominations.

Our Lord has charged each and every one of us with the responsibility of witnessing to the True Faith. If we really believe our Orthodox Church is the Ancient Church of the Apostles, founded by Our Lord Himself, we must become like the disciples of old, and share the truth of our Faith with everyone we come in contact with. Not as street vendors handing out tracts, but as believers living the faith, and shining forth the Light of Christ to all with whom we come in contact with.

Just as Christ-god came into the world to save us, we must become lights of this very Christ, that our fallen world be enlightened, and that all who see us, see Christ in us. We must invite our friends, coworkers, and relatives to join us for the Sunday Liturgy. We must let them see our family icon corner, with the lampada lit before the holy images, so that they visibly see our faith being lived out in our homes. We must let them see ourselves making the sign of the cross before we eat our meals, even if in public, enjoying a night out with friends.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

„ДОБРА СУ СТВОРЕЊА И ОДВЕЋ ДОБРА,
НО НЕУПОРЕДИВО ЈЕ БОЉИ
СТВОРИТЕЉ КОЈИ ИХ ЈЕ СТВОРИО“.

Св. Тихон Задонски

ЗАСИЈАО КРСТ ИZNАД МИЛЕШЕВЕ

СА БЛАГОСЛОВОМ ЕПИСКОПА
МИЛЕШЕВСКОГ Г. АТАНАСИЈА,
30. ОКТОБРА 2021. ГОДИНЕ, А У ЧАСТ
ОСАМСТОГОДИШЊЕГ ЈУБИЛЕЈА
МАНАСТИРА МИЛЕШЕВЕ, ПОСТАВЉЕН
ЈЕ ЧАСНИ КРСТ ХРИСТОВ НА ВРХУ
ТИТЕРОВАЦ ИZNАД МАНАСТИРА,
НА 950 МЕТАРА НАДМОРСКЕ ВИСИНЕ.

Овај изузетно тежак и сложен задатак извршили су припадници хеликоптерске ескадриле Ратног ваздухопловства војске Републике Србије хеликоптером уз свесрдну подршку и помоћ верног народа и чланова Одбора за подизање Крста. Висина Крста је 12,5 метара, а тежина 3.860 кг.

Честитајући припадницима Војске на успешно урађеном послу, Епископ Атанасије је рекао:

— Сам Творац је направио ово брдо изнад манастира Милешеве, високо, тврдо, видно, као да је планирано да заиста ту буде Часни Крст Господњи. И вама је дато да

управо ви, у овом тешком времену искушења, подигнете Крст. Верни народ Пријепоља је изразио добру вољу, али без ваше помоћи не би могли то урадити. Но ви нама нисте потребни само у обављању после, ми имамо потребу да вас видимо са нама заједно овде и хвала Богу, пре свега за то да смо заједно. А ви сте своје присуство допунили тиме што сте уздигли Часни Крст Господњи горе, и Он ће благосилати овај простор, овај ваздух. Верујем да ће овоме народу срећа сада поћи на боље, сада када је благословен овим Часним Крстом Господњим, истакао је Епископ Атанасије. (Сајш СПЦ)

ОКРЕНИМО СЕ БОГУ!

Чак су и светитељи Божији понекад бивали опхрвани демонским очајањем и тугом. Шта тек, ми грешни, да очекујемо? Непријатељ нас, авај, често повређује гневом и понижењем, а и срце често бива обузето тешким очајањем! Непрекидно се морамо окретати Богу и сваког тренутка бити са Њим, да нас не би обузели грех и непријатељска туга. Поред тога, постоје и други начини удаљавања од њих – широки пут овога света. Ако се предаш овоземаљским уживањима, туга ће те напустити за кратко време, макар док трају задовољства. Међутим, задовољства ће ти, након што те поробе, постати неопходна, јер ћеш само у њима проналазити утеху и радост. Али, нека би Господ сачувао сваког хришћанина од таквог бекства од демонске туге! Боље је ићи уским путем, стрпљиво подносити тугу и тражити честу помоћ и избављење од Господа Исуса Христа, Који се увек радује онима који се Њега ради труде око свога спасења, него ићи широким и проходним путем овога света и телесним уживањима задобијати слободу која долази од духа туге. Духом туге, непријатељ је многе скренуо са уског пута спасења на широки, који води уништењу.